

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΔΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΕΙΓ' από λίγη ώρα μερικοί υπηρέτες φάνηκαν λαχανιασμένοι.

— 'Ε, λοιπόν; τούς ρώτησε μ' άνησυχία ο Γαστόν. 'Ανακαλύψατε τίποτε;...

— 'Απολύτως τίποτε, κύριε μαρκησίε, απάντησαν εκείνοι.

— Μά δεν είναι δυνατόν! φώναξα εγώ. Κάποιος μπήκε εδώ μέσα... Δεν είναι δυνατόν να εξαφανίστηκε, εφόσον όλες ή πόρτες του πύργου είναι κλειστές...
— Καί όμως, κυρία μαρκησία, μου απάντησε ο 'Αλῆς, ψάξαμε παντού. Δεν αφήσαμε κομμάτι γωνία του πύργου, χωρίς να την ερευνήσουμε...

Ο Γαστόν τούς διέταξε τότε να εξακολουθήσουν τις ερευνές τους και να μην άνοιξουν τις πόρτες του πύργου, πριν αυτός τούς διατάξει σχετικάς.

Γιά μία στιγμή σκέφτηκα ότι μήπως, έπηρεασμένη από τούς τρόμους μου, είχα πάλι άσφάλτο. Μά όχι, δεν ήταν δυνατόν... 'Εξ άλλου, θυμίζουσαν πολύ καλά ότι είχα κλεισει την πόρτα. Πώς είχε άνοιξει μόνη της;... 'Οχι!... 'Οχι!... Δεν ήταν δυνατόν να είχα άπατηθεί...

Ο Γαστόν έντομεταξύ προσπαθούσε να με καθησυχάση με κάθε τρόπο.

— Μή φοβάσαι τίποτε, αγαπημένη μου, μου έλεγε. Θα ήταν ίσως κανένας υπηρέτης, ο οποίος ήθελε να μπηά στο δωμάτιό σου για να κλέψη τίποτε... Μά από αύριο, θα κοιμάται ο 'Αλῆς στο διάδρομο κ' άλλοιμονο σ' αυτόν που θα τοιμήση να κάνει τό ίδιο...

Τι τά θέλεις όμως, αγαπημένη μου Μάρθα, δεν μπορώ να συνέλθω ακόμα από την ταραχή μου, δεν μπορώ να ήσυχάσω... Τό μυστηριώδες αυτό επεισόδιο της νύχτας μ' έχει φοβίσει πολύ... Δεν ξέρω τί να υποθέσω... 'Αν ήμουν δευσιδαιμόν, θα νόμιζα ότι ο πύργος μας είναι στοιχειωμένος... Μά δεν πιστεύω, δυστυχώς, στα φαντάσματα κ' είμαι αναγκασμένη να παραδεχθώ ότι υπάρχει ακόμα κάποιος μυστηριώδης έχθρός μας, ο οποίος φθονεί την ευτυχία μας και θέλει να την καταστρέψη...

Μά ποιός;... Ποιός;...

Σέ φίλδ, ΚΛΑΡΑ

(Η μαρκησία Κλάρα ντε Σατινύ προς τή Μάρθα Ντελμόν). Παρίσι.

'Αγαπημένη μου Μάρθα,

'Όλοι μέσα στον πύργο είμαστε ανάστατοι και πόδ άνοστατοι άπ' όλους είμαι εγώ...

Κάποιο άγνωστο πρόσωπο υπάρχει στον πύργο, κινείται μέσα σ' αυτόν κ' εξαφανίζεται μυστηριωδώς, σάν να είναι άυλο...

Τι τρομερά πράγματα, Θεέ μου... 'Ακουσε να δής τί συνέβη προχτές.

Είχα μείνει ως τά μεσάνυχτα μαζί με τόν Γαστόνα, τήν 'Ιουλία και τόν μυστηρία της στο σαλόνι του πύργου και συζητούσαμε για τήν άνεξήγητη εμφάνιση της προηγούμενης νύχτας. Εγώ παρέτεινα όσο μπορούσα τή συζήτηση, γιατί — πρέπει να σου τό όμολογήσω — φοβόμουν να πάω να κοιμηθώ, μολοντί ήξερα ότι ο 'Αλῆς θα κοιμόταν στο διάδρομο, μπροστά στο δωμάτιό μου...

Τέλος, σπρωθήκαμε κ' άφου κληρυχίσσαμε τήν 'Ιουλία και τόν μυστηρία της, άνέβηκα, συνοδευόμενη από τόν Γαστόνα, στον διαμέρισμά μας. 'Ο Γαστόν με πήγε ως τήν πόρτα του δωματίου μου κ' εκεί βρήκαμε τόν 'Αλῆ, άγρυπνο ακόμα, να μάς περιμένει.

Αυτό μου έδωσε θάρρος και, άφου φίλησα τρυφερά τόν Γαστόνα, μπήκα μέσα.

Μόλις όμως έπεσα στο κρεβάτι μου, οι ίδιοι φόβοι άρχισαν να με κυριεύουν πάλι. Καταλάβαινα ότι θα περνούσα τή νύχτα μου άγρυπνη και γ' αυτό, παίρνοντας κάποιο βιβλίο, προσπάθησα να άπορροφηθώ με τό διάβασμα...

Μά του κάκου... Σέ κάθε στιγμή τά βλέμματά μου έφευγαν από τις σελίδες του βιβλίου και διευνόντουσαν προς τήν πόρτα. Περιμένα να τή δώ ν' άνοιξη άθρόοβα και να γλυστράη μέσα ή ίδια φευγάλεα σκιά της προηγούμενης βραδείας.

Μόλις άκουγα τόν παραμυθό κρότο, ένα τρέξιμο ή τό θρόισμα τών σεντονιών μου, ανατηδούσα τρομαγμένη...

Δεν ξέφω πούση ώρα πέρασε έτσι... 'Η ήσυχία που άπλωνόταν τώρα στον πύργο, με τρόμαξε περισσότερο από οποιοδήποτε θόρυβο... Κί' εξαφανα... κ' εξαφανα τέντωσα τ' αυτιά μου, ένα ένα οίγος διέ-

τρεχε δίλο μου τό κορμί...

Είχα άκούσει ύπόκοφα βήματα στο διάδρομο.

— 'Αλλή!... 'Αλλή!... φώναξα με πνιγμένη φωνή.

'Αμέσως θόρυβος έπακολούθησε έξω κ' άκουσα κάποιον που έτρεχε στο διάδρομο, φωνάζοντας άγρια...

Παρ' όλη τήν άγωνία μου, δεν δυσκολεύτηκα να ξεχωρίσω τή φωνή του 'Αλῆ, Σε λίγο ή πόρτα του δωματίου μου άνοιξε και μπήκε μέσα ο Γαστόν άνήσυχος.

— Τι είναι λοιπόν, αγαπημένη μου; με ρώτησε. Τι συνέβη;...

— Κάποιος ήρθε πάλι, του απάντησα. Ναι... 'Ακουσα τά βήματά του... Μά τόν άκουσε, φαίνεται, κ' ο 'Αλῆς και νομίζω πως τόν καταδιώκει...

— 'Ω! άν τόν πιάσει, θα περάση πολύ άσχημά!... Είτε ο Γαστόν και χτύπησε τό κουδούνι της ύπηρεσίας για να ξυπνήσουν κ' οι άλλοι υπηρέτες...

'Ηθελε να τρέξη έξω, μά εγώ δεν τόν άφησα... 'Ο φόβος μου ήταν τόσοσ, ώστε μου φαινόταν ότι άν έμεινα μόνη, θα πέθαινα άπ' τήν άγωνία μου...

Τέλος, έπειτ' από μερικά λεπτά, ο 'Αλῆς παρουσιάστηκε... Τά μάτια του ήταν πεταγμένα έξω άπ' τις κόγχες τους κ' ένας δεισιδαιμόν τρόμος ζογραφριζόταν στο πρόσωπό του.

— Τι είναι, 'Αλῆ;... τόν ρώτησε ο Γαστόν. Γιατί τρέμεις έτσι;... Φοβάσαι εσύ;...

— 'Ω! άφέντη, έκανε ο 'Αλῆς, άν ήταν άνθρωπος δεν θα φοβόμουν, μά ήταν πνεύμα, κακό πνεύμα...

'Ο Γαστόν, παρ' όλη τήν άνησυχία του, δεν μπόρεσε να μη γελάση, και είτε στον άρρασιωμένο υπηρέτη της:

— Μή γίνεσαι γελοίος, 'Αλῆ, εσύ που είσαι τόσο έξυπνος και γενναίος... Δεν υπάρχουν ούτε πνεύματα, ούτε φαντάσματα... Πιές μου μόνο τί συνέβη...

Τότε ο 'Αλῆς, χωρίς να συνέλθη καθόλου άπ' τόν φόβο του, μάς είπε:

— Άκούστε, άφέντη... Είχα πλαγιάσει στο διάδρομο, με τήν άπόφασι να μην κοιμηθώ καθόλου, γιά να δώ άν θα τοιμούσε να μπη κανείς τή νύχτα στο δωμάτιο της κυρίας μου... 'Όποιος κ' άν ήταν, ήμουν άπορασιωμένος να τόν πιάσω... 'Αν και νόσταξα όσο περνούσε ή ώρα, κρατούσα έν τούτοις τά μάτια μου άνοιχτά και τοιμιούμουν κάθε τόσο για να μη με πάρη ο ύπνος... 'Εξαφανα, σε κάποια στιγμή, άκουσα έναν άνάλαφρο κρότο βημάτων... Κύτταξα τότε κ' είδα στο βάθος του διαδρόμου μία σκιά, ή οποία προχωρούσε προς τό μέρος μου... Τεντώθηκα όσο μπορούσα κ' έκανα τόν κοιμισμένο, για να δώ τί θα έκανε. Μά, διαν έφτασε κοντά μου, βλέποντάς με έξαφνα, έβγαλε μία φωνή ή άρχισε να φεύγει τρέχοντας...

— 'Ρωτάω φαντάσμα! είπε ο Γαστόν γελώντας. 'Ασφαλώς θα σέ φοβήθηκε που σέ είδε μαύρο και θα σέ πέρασε ίσως εόσένα για φάντασμα... 'Εξακολούθησε όμως...

— Δεν έχετε δίκιο, άφέντη, είπε ο 'Αλῆς. 'Ηταν φάντασμα. 'Ανοήτως και θα βεβαιώθηκε και σεις... Μόλις λοιπόν τό είδα να φεύγει, πετάχτηκα επάνω κ' έτρεξα ξυπισμα του, άν και μόλις τό ξεχώρισα μέσα στο σκοτάδι. 'Όστόσο, τό είδα να βγαίνει άπ' τόν διάδρομο και να προχωρή στο μεγάλο διάδρομο που διασχίζει τό πάτωμα από τού πύργου... Τό είχα φτάσει πια κ' άπλωσα τό χέρι μου για να τό πιάσω, καθώς τό ελάμ σπριμώζει στο τέλος του διαδρόμου, όταν εξαφανα άνοιξε ο τοίχος και τό κατάπε...

— Τι λές, 'Αλῆ; είπε ο Γαστόν... Μήπως σου ξέφυγε από καμιά πόρτα;... Μήπως τρέψασε σε κανένα δωμάτιο;...

— 'Οχι!... 'Οχι!... Σας είπα... 'Ανοήεις ο τοίχος και τό κατάπε... 'Εκει που τό είχα σπριμώξει, δεν ύπήρχε πόρτα ή παράθυρο για να φύγη...

— 'Ελα να μου δείξης τό μέρος, είπε ο Γαστόν.

— Θάρθω κ' εγώ... είπα τότε, γιατί φοβόμουν να μείνω μόνη στο δωμάτιό μου.

Πράγματι, άκολούθησαμε δίλοι τόν 'Αλῆ, ο οποίος μάς όδήγησε στο μεγάλο διάδρομο. Κατά μήκος του διαδρόμου αυτού υπάρχουν διάφορες πόρτες. Μά ο 'Αλῆς έβεβαιώνει ότι τό «φάντασμα» — άς τό όνομάσω έτσι — δεν είχε κμεί σε καμιά από τις πόρτες αυτές.

Τέλος μάς όδήγησε στο βάθος του διαδρόμου, ο οποίος κατέληγε σ' ένα παχυτό τοίχωμα, όπου ούτε πόρτα, ούτε παράθυρο ύπήρχε.

— 'Εδώ!... 'Εδώ χάθηκε! φώναξε. 'Ετομαζόμουν, όπως σας είπα, να τό πιάσω, μά εξαφανα χάθηκε μέσα στον τοίχο.

(Ακολουθεί)

Μόλις άκουγα τόν παραμυθό κρότο, ανατηδούσα τρομαγμένη...